

[Wihjelm]

den kapitalistiske økonomi på arbejderklassens bekostning.

Der er talt, også her i dag, om de muligheder, der lå i det, man har kaldt »det andet flertal«. Og det er rigtigt, at på en lang række væsentlige og helt konkrete områder, som jeg grundigt gennemgik i afslutningsdebatten den 1. juni, og som er blevet gentaget i firepartierklæringen fra SF, DKP, retsforbundet og VS umiddelbart før dannelsen af SV-regeringen, og som jeg derfor ikke skal gentage her, ville der være flertal for en anden politik, hvis man kunne regne socialdemokratiet med, eller hvis man kunne regne med socialdemokratiet.

Men det har også vist sig at være rigtigt, hvad VS hele tiden har sagt om dette andet flertal. Man kan ikke regne socialdemokratiet med, man kan ikke regne med socialdemokratiet i sådanne sammenhænge. Virkelige indgreb mod skattefiduser og mod kapitalgevinster, afskaffelse af de arbejdsløshedsskabende kapitaltilskud, genoprettelse af dyrtidsreguleringen, stop for spekulation med folks boliger, varetagelse af energiforsyningsinteresser på tværs af de multinationale, inklusive A. P. Møller, og hvad det andet flertal ellers kunne bruges til, hvis man kunne regne med socialdemokratiet, er i virkeligheden i direkte modstrid med hovedlinjerne i socialdemokratiets krisepolitik, som består af indkomstpolitik, erhvervsstøtte og massearbejdsløshed og indkomstpolitik, erhvervsstøtte og massearbejdsløshed og så fremdeles. At den socialdemokratiske regering kunne bringes under pres for at benytte det andet flertal imod sine egne hovedlinjer, er en anden og i øvrigt ikke uvigtig sag. Det var vel i virkeligheden det, der var ved at ske med bolig- og skatteudspillet, men det var vel også det, som medvirkede til både SD-toppens og venstres øgede tilbøjelighed til at finde sammen, hvilket ikke burde overraske, som så mange socialdemokrater foregiver at være. Med SV-samarbejdet har socialdemokratiet skaffet sig alibiet for ikke at benytte det andet flertal, som man for enhver pris faktisk ville undgå at benytte.

Jeg kan ikke være helt uenig med hr. Kjeld Olesen, når han påpeger det radikale venstres medansvar for denne regering. Den klare blokbekendelse, det radikale venstre kom med ved sommerens start, gør, at dette parti har et betydeligt ansvar for, at man nu

fik alibiet i orden ved regeringsfællesskabet med venstre. Med SV-aftalen har man fået cementeret socialdemokratiets egen politik over for godtroende medlemmers illusioner, det fremgår meget klart af åbningstalen. Andre vil kommentere det udenrigspolitiske og arbejdsmarkedsafsnittet i den, og jeg skal komme med eksempler på de øvrige områder.

Lønninger omtales konsekvent som omkostninger. Der sættes mål for, hvilket betalingsbalanceunderskud man maksimalt vil tolerere, men ikke for, hvilken arbejdsløshed man vil tolerere. Den igangværende udhuling af reallønnen, som er uden sidestykke, og som i indværende år allerede inden momsforhøjelsen var på 2½ pct., som momsforhøjelsen forøger med et par procent, og som de stigende kommunale skatter forstærker med endnu en procent, beskrives i åbningstalen som »at skære toppen af den stærke forbrugsopgang«.

For 117. gang anføres det, at der er flere beskæftigede end før krisen, hvilket ikke bare er irrelevant, når der er 200.000 arbejdsløse, men oven i købet er lodret urigtigt, hvis man kan tro Danmarks Statistik. »Indkomstpolitikken skal også i de kommende år omfatte alle former for indkomster«. Ja, sådan hedder det, efter at den nu i alle årene alene har været rettet mod lønningerne og fortsat skal være det i bedste overensstemmelse med indkomstpolitikken hele formål.

Man roser sig af de internationale aftaler om en mere aktiv og ekspansiv politik. Det var som bekendt her, det danske bidrag skulle være en skattelettelse på ½ mia kr., og hvor det så først kom frem, at det sandelig kun skulle være en justering på en stramning på 5 mia kr., og hvor denne justering nu endda er ændret fra en lettelse på ½ mia kr. til en skatteforøgelse på 1,2 mia kr.

Mens Hartlings' program ifølge ordfører Heinesen fra dengang viste stor opfindsomhed med hensyn til nedskæringer og afgifter på alle andre områder, mens »idérigdommen er meget begrænset på landbrugsområdet«, så kan dette i hvert fald ikke siges om SV-programmet. Her har man haft en sådan fantasifuldhed, at mens alle andre skal skæres ned og momses og afgiftes og merbeskattes, så er der en milliardforøgelse til landbruget, og den vil for resten også komme ejerlejligh-